

Και τὸ ραβδί τοῦ ὄσκησε,
τὰ χεῖρα ἔριμανίωσε,
κι' ἐγύρτασε στήλιφρι
κάθε Ρωμῆο σαλιάρη.

B'.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ρούσα Ρούσα
χωρὶς τρελλὸ ξεφάντωμα, χωρὶς μεγάλᾳ λούσα.
Βασίλη, πίσω γύρισε, μ' ἕμας πτωχὸς θὰ γένῃς ...
Βασίλη, πῶθεν ἔρχεσαι; Βασίλη, πῶ πηγαίνεις; ...
Ἄπὸ τὴν μάννα μ' ἔρχομαι, ὅτ' ἄν Λόρδος σας πηγαίνω,
νὰ ἴδω μ' αὐτὸ τὸ χάλι σας τί διάβολο θὰ γένω.

Στηριζοῦ, Λόρδε, ὅτ' οὐ ραβδί και μὲ κουράγιο σήκω,
κι' οἱ δεικνύται σου σ' ἔφεραν ὅτ' ἄν πρώτο πρώτο λύκο ...
σταμάτα τὸ παιχίδι σου, ὅσο κι' ἂν παίξῃς κρίμα ...
δὲν βγαίνεις κερδοφόρος πῆξ και σότος ἀλά πρίμα.
Δὲν εἶχε τύχη σὰν και πρὶν ἢ Λορδὶκή σου ρέτακ
κι' ὁ Ρού κι' ὁ Λόου πρόσειε νὰ μὴ σὲ φέρουν φάτακ.

Χαμὸς σὶ τούτον τὸν καιρὸ ...
τίρτσος κι' ἢ ντάμα ἢ καρὸ,
τίρτσος κι' ἢ ντάμα κούπα
και καθέμια τσούπα.

Τίρτσος ἀκόμη κι' ὁ Βαλίε,
τίρτσος κι' ὁ Ρήγας ὁ χωλίε,
δὲν ἔρισκεις ἕνα πόντο
και παίξεις εἰς τὸν βρόντο.

Ὅπταν ἄλλοτ' ἐπαίξεις τὸν μπακαρὸ μὲ φιάκκα
ἰνιχ κι' ὀκτὸ μὰς ἔβγαλεις, μὰ τώρα μόνο μπάκα.
Γρουσοῦε κάθε τράπουλα, χαμίνα τὰ χαρτιά σου,
μάτσια κακὰ σοῦ βροκαναν τὰ κέρη και τὰ πλούτη,
ἀπ' τὴν χασούρα τὴν πολλὴ κοκκίνισαν ταυτιά σου
και δὲν ἔμπορεῖς τοῖλόχιστον νὰ κάνῃς μπαλαμουτί.

Δὲν σοῦμεινε στερλίνα
νὰ βάλῃς ὅτ' ἄν ρολίνα,
δὲν σοῦμεινε γαζέτα
νὰ βάλῃς ὅτ' ἄν πασίτα.

Ὅταν χαμίνο τζογαδόρος σοβάρως ὅτ' ἀπὸ κάτω νεύεις
και βροάνιον ἀπ' ὄλους γιὰ κουπόνια ζητηναύεις.
Πότε τίρτσος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρώνεσαι,
ὄχιως δάνειο ὅτ' ἄν τσίπη πάντα ἔξιμρόνεσαι.

Γ'.

Ἔρι κάλι... νέος χρόνος... ἢ δουλειὰ μας πᾶσι ντρίτα,
κα' ὁ Πρωθυπουργὸς ζυμάνει τῆς Πρωτοχρονιᾶς τὴν πῆτα,

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸς ὡς κάου — κάς ὅτ' οὐ σῆτι μου ἀνέθη,
ὅτ' ἄν Νεάπολι ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε στερραίει,
μὲ ἔνοθελοῦ ἔβδη, — ὄπ' ὅτ' ἄν λέβι τρεῖς ὅτ' ἔβδη,

και ζητεῖ ναπολεόνι μὲς ὅτ' ἄν πῆτα του νὰ βάλῃ,
μὰ κινάνας δὲν τοῦ δίνει κι' ἀπ' ἔδω πηγαίνου κι' ἄλλοι.

Δόστε μου ναπολεόνι, βρε παιδιὰ, παρακαλῶ
γιὰ νὰ βάλω μὲς ὅτ' ἄν πῆτα γιὰ τὸν χρόνο τὸν καλὸ ...
μῆτε ντόπια δὲν τοῦ δίνει, μῆτε ξένη Πριγκιπίσσα,
και γλιττῶν ὁ σὶρ Μιλλόρδος και πατεῖ ὅτ' ἄν πῆτα μῆσα.

Δ'.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά... τρικοῦδερτη παράτα ...
πηγαίνου ὅτ' ἄν Μητρόπολι Βασιλικὰ φοῦσάτα,
κι' ἔνθ' κутτάζω διπλά μου τῶν φέρων τὸν εἰσπράκτορα
τὸ χειροφίλημ' ἀρχινῶ, και τρίχου εἰς τ' Ἀνάκτορα
ὄσας μὲ τὴν Βασίλισσα ψομί κι' ἀλάτι τρῶνε,
θεράπαινει κι' ἀκόλουθοι και δεικνύονται μακρόναι,
και τῆς φιλοντὸ χεῖρ τῆς κι' ἐκίνη κιαμαρόναι
και τὰ σκουπίδα τῆς Αἰλῆς ἢ φοῦστα του σαρῶναι.

Μὰ κι' ἄλλη μὰ Βασίλισσα, πὸ Φτώχεια ὀνομαζέται
κι' ὡς τῶν Ἑλλήνων Ἄνασσα πραγματικὴ θαυμάζεται,
μὲς ὅς καλύβα ἔσκαπη εἶχε σακινὶ γιὰ θρόνο
και δέχεται φιλήμκτα γιὰ τὸν καινούριον χρόνο.
Κοντά τῆς ὀκακονιάρηδες ὀμοροφρονὶ ἄλλητα
και μὲ Ἰωρακώστενα, ὀποῦ Ἑλλάς καλεῖται
κι' εἶναι κυρία τῆς τιμῆς αὐτῆς τῆς Βασίλισσας,
φιλεῖ τὸ κάθε χεῖρ τῆς μὲ πέντε ὑποκλίσεις,
ἢ δ' Ἄνασσα μετὰ χαρῆς τῆς ἀπαντᾶ θερμῆς
πὸς θὰ τὴν εἶχῃ πάντοτε κυρίαν τῆς τιμῆς.

Ρωμῆος Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μὲ εἰκόνας και μὲ ὄλην και ὀσοβάρν κι' ἀστείαν,
κι' ἀντι λεπτῶν πενήντα πρὸς χέρι σας καλεῖται
ὅτ' οὐ σῆτι μου, ὅτ' οὐδὲ δρόμους, και ὅτ' ἄν γνωστὴν
[Ἐστία ν.

Και ὀλίγας ποικιλίας,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Οἱ ράπτει Ἀιδονόπουλοι—μεγάλᾳ τῶνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὀδὸν μετωκίαν ἰσθῆτος,
κι' ἦλθεν τὰ χαιμινιάτικα εἰς τὸ Κατάστημα των
και πρῶτος πρῶτος ἴσχυον εἰς Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὶ κάμαρως τῆς δοκιμῆς και κάμαρως μεγάλαις
και τὶ καθρέτταις ἀκριβοῖ σὶ φωτισμέναις σάλας !...
ἐκεῖ ποικίλα και πολλὰ ἔμπορευμάτων εἶδη
ἐκεῖ και κάθε φιλικὸ και ζηλευτὸ στολιῶ.
Μὰ νὰ και εἰς ἠλεκτρικῶν... τὶ ὀμορφιά περίσσια !...
Ἄιδονόπουλους δύσκολα θὰ ἔρῃς και ὅτ' ἄν Παριζία.

μὲ Χρῆστον μὲ μὲ μάνηρα — μὲ μὲγάλ' οἰκοδομῆ,
και μὲ χῆμα ἄχιος ἀνδρῶν, — πῶταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὀδοῦ τοῦ Πρωτοεπίου κοινοῦτος πολῆς.